

μοι άστέρες του Χόλλυγουντ, πρώτοι πάντα σε κάθε διασκεδάσει. 'Η Νόρμα ώστόσο, είνε κάπως πιο σοβαρή άπ' την άδελφή της. Μπύ στιγμή μάλιστα μου έξομολογήθηκε, ότι προτιμάει το ήσυχο και ρομαντικό «ράντισ» της στη Σάντα Μόνικα, άπ' την πολυτελή έπαυλή της στο Χόλλυγουντ.

'Η Κόνστανς όμως είνε πιο ζωηρή κι' ένα μόνο πράγμα αγαπάει με πάθος στη ζωή της : το χορό ! Χορεύει άκόμα κι' όταν τρώει. Κάθεται, τοιμάει κάτι βιαστικά και σηκώνεται άμέσως, μόλις την προσκαλέσει κανένας χορευτής, γελώντας όλόχαρη, για να καθίσει σε λίγο ανάμεσα στ' άλλα ζεύγη που φροξτροτάζουν.

'Ο Μανζού πάλι, ό γοητευτικός Μανζού, με τό τολμηρό κι' επαινεμένο ύφος του εγλεντζέου που αγαπάει τό χαρτιά, τό χαλό κρασί και τις όμορφες γυναίκες, διασκεδάσει περιάζοντας τους άστέρας που κάθονται τριγύρω του.

— 'Η γυναίκες, λέει, δέν άπόκοιτον όλη την πραγματική γοητεία τους, παρά μόνο όταν φτάσουν στα 35 χρόνια. Τρεις μόνο γυναίκες έξω από τον έρωτα, χάρι και πνεύμα : Τη Λίνα Καβαλιέρι, την 'Ελσι Φέργκυσον και την Παλίν Φρεντερίξ. Και ή τρεις τους μπορεί να μην είνε μεγάλοι άστέρες, είνε όμως υπέροχες !

— Κι' όμως, 'Αδόλφε, του απαντάει ή Κολλίν Μούρ, πρέπει να όμολογήσετε, ότι εδώ στο Χόλλυγουντ υπάρχουν πολλές όμορφες κι' έξυπνες γυναίκες !

— Ναι, της λέει ό Μανζού, και μιά άπ' αυτές είσατε κι' εσείς, Κολλίν, είσατε υπέροχη ! Δέν έχετε όμως τον χαρακτηριστικό τύπο της 'Αμερικανίδος. 'Επίσης ή Τζέσν Κράουφορντ κι' ή Κόνστανς Μένεντ είνε χαρακτηρισμένες και γοητευτικές. 'Η 'Αννα Νύλλσον έχει τό όφαιότερο γυναικείο κεφάλι. 'Η Γιλόρια Σβάνσον έχει μιά αξιοθαύμαστη άτομικότητα. 'Η Μάιρη Μάκ Λάρνεν έχει τά πιο όμορφα χέρια άπ' όσα έχω ιδεί. 'Η όμορφή της Κορίνας Γκρίφιν είνε άσύγκριτη ! 'Αν δέν άπατώμα όμως είπα : όμορφιά, χάρι και πνεύμα. Αλλά τά τρία χαρίσματα πρέπει ναχη συγκεντρωμένα μιά γυναίκα για να είνε τέλεια.

'Όλη ή συντροφιά γελάει με την καρδιά της, ένώ ό Μανζού βιάζει τά γυαλιά του και τό καθαρίζει με άοργές κινήσεις. 'Η λεπτότης του και τό «τάτσι» του προς τις γυναίκες είνε κάτι τό άπερίγραπτο ! Είνε βεανός να πη σε μιά γυναίκα ότι είνε άσχημη κι' ένα τόσο γλυκό και τόσο συμπαιθητικό τρόπο, ώστε εκείνη να μη μπορεί να κάνει τίποτ' άλλο, παρά να χαμογελάσει και να μείνει εύχαριστημένη.

'Ο Τόμ Μίξ όμως, ό περιφημος «Κάου-μπόν», ό όποιος, άν κι' έχει περάσει τά πενήντα, φαίνεται μόλις 30, δέν πολυκιττάζει τις όμορφες γυναίκες, γιατί λατρεύει τη δική του, καθώς και την ήσυχη οικογενειακή ζωή. Προσπαθεί μάλιστα να πείσει τους φίλους του να παντρευτούν κι' αυτοί, γιατί έχει τη γνώμη, ότι τό μυστικό της ευτυχίας είνε ένας καλός «άμιος».

'Η συμβουλές λοιπόν που δίνει στους φίλους του για να γίνουν κι' αυτοί ευτυχισμένοι, είνε ή ακόλουθη :

— Παντρεύητε ένα κορίτσι που είνε 15 χρόνια πιο μικρό από σας, γιατί ένας άντρας είνε πάντα δεκατέντε χρόνια πιο μικρός από μιά γυναίκα της ηλικίας του. 'Η γυναίκα μου είνε είκοσι χρόνια πιο μικρή από έμένα κι' όμως ζούμε κι' οι δύο ευτυχισμένοι. Προσέξτε και κάτι άλλο : Δέν παρονοιάζομαι ποτέ στη γυναίκα μου άξύνιστος ή με τό πικράμισο. Στο τραπέζι, ντύνομα πάντα μ' άψογο τρόπο, άκόμα κι' άν πρόκειται σε λίγο ν' αλλάξω και να φορέσω άλλα ρούχα για να είνε έργασθώ...

Κι' ή αλήθεια είνε, ότι όλες ή γυναίκες του Χόλλυγουντ είνε σύμφωνα μ' αυτές τις θεωρίες του Τόμ Μίξ.

A. M. MONTGOMERY

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦ :

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Στό δικαστήριο :

'Ο Π ρ ό ε δ ρ ο ς.—'Όστε, κατηγορούμενε, όμολογείς, ότι πέταξες την πεθερά σου άπ' τό παράθυρο ;

'Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς.—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Τό έκαμα όμως αυτό σε στιγμή τρέλλας.

'Ο Π ρ ό ε δ ρ ο ς.—Καλά, εύλογημένε μου, δέν σκεφτόσουν, ότι πέφτοντας στο δρόμο από τόσο ύψος ένας τέτοιος δγκος, μπορούσε να χτυπήσει... κανένα άδικο διαβάτη ;

— Είνε εδώ, παρακαλώ, ό κύριος 'Αριστομένης ;

—'Όχι.

— Και τότε θα γυρίσει ;

—'Όταν ό κύριος 'Αριστομένης μās παραγγέλνει να πούμε ότι λείπει, δέν ξέρουμε ποτέ τί ώρα θα γυρίσει...

ΕΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

TOY SELLEY

Ο ΚΟΥΡΥΔΑΛΟΣ

Γειά σου, χαρούμενη ψυχή.—πουλί δέν είσαι,— γειά σου !

Σε ποιόν οφθάνο τόσο

Γεννήθηκες και μās σκορπάς, άπ' τη χρυσή καρδιά σου

"Ενα τραγούδι άτέλειωτο, με τέχνη χωρίς κόπο !

Κάθε στιγμή και πειό ψηλά σαν φλόγα από 'δώ πέρα

"Ελευθερη άνεβαίνεις.

'Απλώνεις τά φτερούγια σου στα βάθη του αϊθέρα,

Κι' όσο πληγαίνεις μās λαλείς, όσο λαλείς πληγαίνεις.

'Εκεί που ή Δίσι οφθάνο και σύννεφα χροσώνει

Με την άναλαμψή της.

'Εκεί πετάς, σαν μιά ψυχή που άγγέλλου άνταρμένα.

Σαν μιάν άσώματη χαρά που άρχνεί ή ζωή της.

'Η χλωμοζόκκινη θεωρία που κλείει τον αϊθέρα

Σεχνιέται όλόγυρα σου.

Κι' άν είσαι και άθώροτο, σαν άστρο την ήμερα.

Τό λυγερό τραγούδι σου διηγάται τη χαρά σου.

Χαρά ψηλά και φωτεινή σαν τάσσο 'να κι' έκεινη.

Που σαν γλυκοχαράζει.

Μαζώνει τις άχτίδες του που άκόμα κι' όταν σβίνει,

Θαροφύμε πως κιντάζουμε τη γλώσσα του να στάζει.

'Η μαγευμένη σου φωνή γή κι' οφθάνο χορταίνει,

Σάν τό λαμπρό φεγγάρι

Που έξαφ' από σύννεφο μοναχικό σαν βγαίνει

Λούζει τη γή και πλημμυρά τον οφθάνο με χάρι.

Τι είσαι, δέν τό ξέρουμε. Ταίρι στην γή δέν έχεις.

Τά σύννεφα δέν φαίνου

Σταλαγματιές, σαν τό λαμπρό κελιάδριμα που βρέχεις.

Σαν ψηλαλώνε άντιφω στον ήλιο και διαβαίνου.

Σαν ποιητής που κρύβεται από φως των λογισμών του.

Και μοναχός του ψάλλει.

"Όπου να μάθη να ποη ή κόσμος τ' όνειρόν του.

Και να χροσάει άγνωρίστα αισθήματα και κάλλη.

Σαν κόρη όλομόναχη σε πόργο σφαλίσια.

Που θέλει να ξεσκάσει.

Κι' ένα τραγούδι φλογερό άπ' την καρδιά της βγαίνει.

Κι' άντιλαλεί ό πάρος της, κι' άντιλαλούν τά δάση.

'Όσαν δροσάτου λιβαδιού χροσά πυγολαυτίδα.

Που έδώ κι' έχει σκορπάει

Τη νύκτα μιά γλυκόφωτη και μαλακή άχτιδα.

'Ανάμεσα στα λουλούδα καθώς κρυφοπατάει.

Σαν ορόδο μέσ' στα φύλλα του τά πράσινα κρυμμένο.

Που με τό φυτόμα του

Ζεστό άγεράκι τ' άνοιξε, τό ρίχτει μαθημένο.

"Όπου κι' ατή τη μέλισσα μεθείει ή μυροδία του.

Σαν μπόρα καλοκαιρινή στα χόρτα, σαν λουλούδι

άπ' τη βροχή λουπιένο.

—και πάλι, πάλι ξεπερνά τό θείο σου τραγούδι

"Ό,τι γνωρίζω δροσερό, λαμπρό, χαριτωμένο.

"Η τ' οφθάνου είσαι οφθό, ή γής πουλί, ό νους σου

Τι σύλλογεται, πές μου.

Μηδ' σ' άγάτης βάσινα την χάρι του σκοπού σου.

Μηδ' σε ξεφαντώματα δέν άκούνα ποτέ μου.

Κανένας ύμνος 'ελευθερίας, πανηγυριού ή γάμου.

Μηδ' στο κελιάδριμα σου

Δέν παραβγαίνει. Γλάσαν κι' έκείνη την καρδιά μου

Μά δέν την πλημμυρίσανε καθώς τό λάλημά σου.

Πές μου, που βόηκες κι' έπαυες τη χείρι σου την τότε ;

Που δάσος ή λαγυράδι.

"Η οφθάνος ή θάλασσα την τέχνη σάχει δώσει ;

Που άγάτη χωρίς στεναγμό, που φως χωρίς σκοτόδι ;

Μέσ' στην καθάρα σου χαρά δέν βρισκει τόπο ή πλήξει.

Κοντά σου ίσως πόνο

δέν ήλθε. Την άγάτη σου δέν μπόρεσε να πύξει

Μέσ' στη μικρή καρδουλά σου ή δύναμις του χρόνου.

Στόν ύπνο και στο ξύπνο σου γνωρίζεις τ' έν' ό Χάρος.

Και δέν τον έχεις έννοια.

'Ο χροίος φόβος από μās άν έκλειψε τό θύρο

'Επ' με κελιάδριμα τό δίνει χροσταλλένα.

Πίσω κι' έμπρός θεωρούμ' έμεις και λαχταρούμε μόνο

Όνειράτα χαιμένα

Τό γέλιο μας τό πιο γλυκό έχει ένα κρύφο πόνο.

Τά πιο γλυκά τραγούδια μας είνε τά πιο θλιμμένα.

Μά κι' άν δέν μās έτρόγανε τά πάθη και τά μίσση.

Λέν θύλαστε κοντά μου

Και δάξου άν δέν ήξερε τό μάτι μας να χύσει.

Δέν θα γνωρίζαμε ποτέ την άδολη χαρά σου.

'Ό, και την τέχνη την κρυφή που χάρι και γαλήνη

Σε λόγια και ήχους δίνει.

Δός μου πουλάδα, τη μισή χαρά που σε τρελλάνει.

Και τά μιά σου δώρα.

Και τέτοια τρέλλ' άρμονική τό στόμα μου θα ραίνει.

Που ό κόσμος θα μ' άκούη καθώς έγώ σ' άκούω τώρα